

Acht jaar geleden

'Karlijn, weet je wat voor dag het morgen is?' vroeg mijn moeder me 15 januari. 'Uhm, nee?' Ik keek haar verbaasd aan. 'Morgen ben je acht jaar geleden geopereerd.' Ik was even stil en keek haar aan. Inderdaad, het was waar. Op maandag 16 januari 2012 lag ik op de operatietafel in de St. Maartenskliniek om geholpen te worden aan mijn scoliose.

Mijn verhaal

Mijn scoliose is redelijk laat ontdekt en ik kwam daardoor niet in aanmerking voor een brace. Ik was namelijk al uitgegroeid, of ging in ieder geval mijn laatste groeijaar in. Ze konden niks voor me betekenen behalve me af en toe op controle laten komen. De bocht in mijn onderrug groeide steeds verder en op een gegeven moment ging ik richting de operatiegrens. Ik was 15, zat in 3 atheneum van de middelbare school, ging iedere dag op de fiets naar school, had meerdere keren per week fysiofitness en had vrijwel geen pijn door mijn scoliose. Een operatie was vreemd, want ik had toch helemaal geen last en pijn? Toch had ik zo de beslissing gemaakt. Ik wilde een operatie, want ik wilde niet het risico lopen dat ik later wel heel veel last zou krijgen. Er werd van alles geregeld en ik ging naar 4 havo, want stond er op 3 atheneum niet denderend voor én zou een aantal weken school missen. Samen met mijn mentor zijn we tot de conclusie gekomen dat dit het beste voor mij zou zijn.

Operatie

Op zondagavond 15 januari 2012 moest ik mezelf melden in de St. Maartenskliniek en ik zou maandagochtend geopereerd worden. Voor de operatie moest ik twee paracetamol slikken en die brak ik in vier, want ik kon niet tegen die grote pillen, haha. Ik was redelijk rustig, maar voor de operatie kwam de spanning er toch wel uit. Op een gegeven moment ging ik de operatiekamer in en voor ik het wist, was ik onder narcose. Zo'n zeven uur later werd ik op de PACU wakker. Ik heb de hele eerste dag mijn ogen niet open gedaan, want ik was zó moe.

Na operatie

De eerste week na mijn operatie was niet fijn. Ik had geen last van mijn rug (ik heb een redelijk hoge pijngrens), maar wel enorm veel last van de drain in mijn long. Bij mijn operatie -die via de zij is gedaan - maken ze een klaplong, zodat ze er beter bij kunnen. De drain deed zeer en werkte niet: ze moesten een nieuwe regelen. Een week na mijn opname mocht ik op maandagavond naar huis. Het revalideren duurde een tijdje, maar ik vond het fijn om weer naar school te gaan en

het normale leven op te pakken. Ruim een half jaar later kreeg ik mijn eerste baantje in de afwas en inmiddels werk ik nog steeds (onder andere) in de horeca. Ik had eigenlijk nooit last van mijn rug en de laatste keer dat ik bij de arts was, zei hij: 'Kom over acht jaar maar terug.' Acht jaar?!

Acht jaar geleden

Inmiddels zijn we acht jaar verder sinds de operatie. Ik studeer aan een hbo opleiding, heb een superleuke baan in de journalistiek bij o.a. GIRLZ, werk in een pizzeria en probeer een aantal keer per week naar de sportschool te gaan. Wanneer ik wel eens door scoliose Facebook-groepen scroll, lijkt het wel alsof ik een van de weinige ben waarmee het zo goed gaat na de operatie. Daarom vind ik het belangrijk om te laten horen dat het echt niet altijd pijnlijk is, dat je echt niet altijd complicaties oploopt en dat je echt niet altijd je leven moet aanpassen. Acht jaar verder en ik kan alles hetzelfde als mijn leeftijdsgenoten. Tenminste, alles behalve een koprol ;)

Groetjes, Karlijn

